

Sygn. akt IV KZ 22/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M. J.**

skazanego z art. 218 § 3 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 maja 2014 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału II Karnego

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. akt II AKo [...],

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

M. J. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 15 czerwca 2011 r., sygn. II K [...]. Postępowanie w tej sprawie zakończone zostało wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 września 2011 r., sygn. XXIII Ka [...], który to sąd po rozpoznaniu apelacji oskarżonego utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W dniu 11 października 2013 r. do sądu wpłynęło pismo skazanego stanowiące wniosek o wznowienie postępowania w tej sprawie i zawierające wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania.

Wyznaczony obrońca z urzędu w opinii z dnia 2 stycznia 2014 r. stwierdził, iż nie znajduje podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. W

dniu 3 stycznia 2014 r. wezwano M. J. do uzupełnienia w terminie 7 dni formalnego braku jego wniosku o wznowienie postępowania. Wezwanie to dotyczyło usunięcia braku formalnego przez sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie przez adwokata. Zarządzenie o wezwaniu do usunięcia braku doręczono skazanemu wraz z opinią obrońcy z urzędu w dniu 18 lutego 2014 r.

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego wobec nieuzupełnienia braku.

W zażaleniu skazany podniósł, że analiza przepisów nie prowadzi do wniosku o bezwzględnej konieczności sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania przez adwokata.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Wniosek o wznowienie postępowania powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata. W orzecznictwie i piśmiennictwie obowiązek wynikający z art. 545 § 2 k.p.k. określany jest powszechnie jako przymus adwokacki. Interpretacja słowa „powinien” jest jednolita i uznaje się to słowo jako równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu zawartego w omawianym przepisie. Wyznaczony dla M. J. obrońca z urzędu skierował do sądu pismo, w którym przedstawił argumenty, które jego zdaniem nie uzasadniają złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Ocena tego działania przedstawiana w pismach skarżącego ma charakter subiektywny. Analiza stanowiska obrońcy prowadzi do wniosku, że należycie wywiązał się z nałożonego nań obowiązku. Wyznaczenie obrońcy z urzędu spełniło wymóg rzetelnego procesu. W ramach standardów tego procesu nie można gwarantować dokonywania przez obrońców tylko takich czynności, które są zgodne z poglądami wnioskodawców. Sąd nie może przy tym wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego przez niego efektu, stąd jego kolejny wniosek nie został uwzględniony (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 52/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1711; z dnia 17 września 2008 r., III KZ 92/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1872).

Skazany mógł zatem jedynie po otrzymaniu wezwania do usunięcia braku sam ustanowić adwokata w celu sporządzenia i podpisania takiego wniosku. Fakt, że nie uczynił tego, nie uzupełniając braku powoduje, że zaskarżone zarządzenie

jest zasadne i jako takie utrzymane zostało w mocy. Na marginesie tylko można dodać, że także obecnie skazany może ustanowić obrońcę z wyboru w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.

[aw]